

เทวดา

บทที่ 6

ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล ชายหนุ่มต้องมีพยาบาลสาวคอยดูแลใกล้ชิดถึงขนาดตั้งเตียงเล็กไว้ที่มุมห้อง จนจะถึงวันแต่งงาน เขาก็ยังไม่สามารถที่จะพึ่งตัวเองได้

พวกผู้ใหญ่พูดว่า “ไม่เป็นไร พอแต่งงานแล้วก็คงต้องเป็นหน้าที่ของพรรณละ ”

พรรณละ ร้อนกร้อนใจเป็นที่สุด ทำใจไม่ได้ที่จะทุ้มเทาให้ถึงขนาดช่วยเขาทำกิจวัตรส่วนตัว “แต่พรรณทำอะไรไม่เป็น คงยังต้องพึ่งนางพยาบาลไปก่อนละคะ ให้นอนในห้องด้วยกันต่อไปก็ได้ พรรณไม่ว่าอะไรหรอกคะ ”

“พยาบาลก็ให้อยู่ห้องใกล้ๆ ไม่เอาหรอก แต่งงานแล้วจะให้คนอื่นเข้ามาอนในห้องด้วยได้ยังไง ” คุณสุขสันต์ยื่นคำขาด

“ถ้าจะให้พรีมมานอนแทนพยาบาลก็แล้วกันนะคะ คุณป้า ”

คุณสุขสันต์มองว่าที่ลูกสะใภ้อย่างแปลกใจ พรรณละจิ้มเจี๊ยงๆ

“เออ ก็... ก็พรีมไม่ใช่คนอื่นสักหน่อยนี่คะ ”

“อะไร มีใครที่เหมายากันบ้าง แต่งงานแล้วจะให้น้องสาวมานอนในห้องด้วย ”

“เอ่อ..... ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้นละคะ ” เธอพยายามแก้ปัญหาเฉพาะหน้า “พอคุณเสกเดินเห็นคล่องแคล่วช่วยตัวเองได้แล้วค่อยให้พรีมย้ายออกไป ตอนนี้ทั้งพรรณและคุณเสกต้องการพรีมจริงๆ ค่ะ ”

ที่แรกไม่มีใครเห็นด้วย พรรณละก็ต้องรบเร้าเข้าชู้กับชายหนุ่ม เธอทั้งขูทั้งปลอบให้ชายหนุ่มเรียกร้องกับมารดาเช่นนั้น

ไม่ว่ามันจะมีเหตุผลหรือไม่ พอเขายืนยัน ทุกคนก็ยอมตาม

พิมพ์สมร ถูกแม่และพี่สาว บังคับให้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของชายหนุ่มก่อนตัวว่าที่เจ้าสาวด้วยซ้ำ หญิงสาวเก็บสัมภาระส่วนตัวไว้ในห้องนอนตรงข้ามห้องของเขา แต่เธอถูกเรียกหาอยู่ตลอดเวลา จนแทบจะต้องกินนอนอยู่ในห้องของชายหนุ่ม จะร้อนจะหิวจะหนาวพอมิ “คู่หู” มาอยู่ได้ชายคาเดียวกัน เขาก็เกิดอาการหายใจเองโดยไม่มีเธอไม่ได้ขึ้นมา ดังนั้นหากใครมาหาเขาก็จะพบเธออยู่ด้วย

ครอบครัวของอชชา ที่พักอยู่บ้านใกล้ๆ ทั้งเดินเข้าออกแทบทุกห้องในบ้านหลังนี้มานานแล้ว โผล่มาดูเธอจัดข้าวของส่วนตัว สีหน้าแม่เจี๊ยมแต่พิมพ์สมรจับไมตรีจากใจจริงไม่ได้

“แล้วแม่เราจะตามมาอยู่ด้วยหรือเปล่า ” อนันต์ หนุ่มรุ่นพี่ถามเหมือนเยาะ พิมพ์สมรได้แต่ทำตาปริบๆ

“ไม่มาค่ะ พรีมเองก็แค่จะมาพักอยู่ด้วยชั่วคราวเท่านั้น ”

“งั้นหรือ ” สีหน้าอีกฝ่ายบอกว่าไม่เชื่อถ้อยคำพูดเธอ

“พรีมเอาเสื้อผ้าข้าวของมาไม่กี่ชิ้น ไม่ได้คิดจะอยู่นานหรอกคะ แค่นี้ให้คุณเสกหายดีแล้วก็จะย้ายกลับ ”

“จะแปลกอะไร เสื้อผ้าข้าวของหาซื้อเอาใหม่ได้ เสกออกจะรวย”

คำพูดนั้นทำให้เธอต้องมองเขาอย่างขบขันใจ เพื่อค้นหาความหมายที่แอบแฝง

อชชารีบพูดว่า “ที่นี้กว้างขวางสะดวกสบาย ยินดีต้อนรับพรีม ทำตัวตามสบายเถอะนะอย่าได้เกรงใจไปเลย อาตใจที่พรีมมาอยู่ช่วยดูแลเสก ”

คำพูดไพเราะทำที่อบอุ่นแต่พิมพ์สมรไม่ได้รู้สึกปลื้มเท่าไร เธอกลับรู้สึกลึกๆ ถึงความบาดหมางที่ซ่อนเร้น

เมื่อนั่งอยู่ด้วยกัน คุณวันดีแกล้งยิ้มหวานถามสตรีสูงวัยผู้เป็นเจ้าของบ้านเหมือนหยอกเย้า “พรีมย้ายเข้ามาคอยดูแลเสก แล้วเจ้าสาวตัวจริงไปอยู่เสียที่ไหน ใครจะมาเป็นลูกสะใภ้กันแน่คะ พี่สุขสันต์ ”

ขณะที่พิมพ์สมรอ๊กอ๊กเพราะพูดปดไม่ถนัด เสกสิทธิ์ก็แก้ตัวแทนหน้าตาเฉย

“พรรณต้องเคลียงานให้เสร็จก่อนแต่งครับ ”

“แหม ช่างขยันเหลือเกิน ”

คุณสุขสันต์สีหน้าแจ่มใส “พรรณขยันทำงานมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว อีกหน่อยพอเขาเข้ามาช่วยทำงาน อชจะเบาแรงขึ้นเยะเชียว ”

คุณอชชาหัวเราะเคลียดๆ

คุณสุขสันต์เห็นอาการปรองดองของหนุ่มสาวแล้วก็สบายใจเป็นที่สุด แม้พรรณละส่งน้องสาวมาแทนตัว แต่เสียงหัวเราะพูดคุยและสีหน้าแจ่มใสของลูกชายทำให้เธอรู้สึกสบายใจ เธอเอาอกเอาใจพิมพ์สมรกลัวว่าจะไม่อยู่ดูแลเสกสิทธิ์ เธอพูดหลายครั้งว่า

“ พรีมเป็นลูกสาวของบ้านะ หนูอยากได้อะไรบอกบ้านะลูก ”
และพิมพ์สมรก็ตอบทุกครั้งว่า

“ ขอขอบคุณค่ะ คุณป้า แต่ว่าพรีมไม่อยากได้อะไรหรอกค่ะ ”

คุณอัชชา คุณวันดี และอนันต์ พ่อมแม่มลูก พ่อไต้ยีนก็มองกันด้วย
สีหน้าเคร่งเครียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณสุขสันต์เปรยแล้วเปรยเล่า

“ อยากให้แม่พรีมมาเป็นลูกของฉันทจริง ๆ เอ หรือว่าจะขอมา
เป็นลูกบุญธรรมดี ”

คุณอัชชาก็ยิ้มเฉย แต่ในใจต่อต้านเต็มที่

เขาจะไม่มีวันให้มันเกิดขึ้น...!

แล้ววันแต่งงานก็มาถึง

มีการทำบุญเลี้ยงพระที่บ้าน ต่อด้วยงานสังสรรค์อย่างเป็นทางการ
โดยมีแขกเหรื่อมาร่วมอวยพรกันมากพอสมควร เจ้าสาวแสนสวยแต่ง
ชุดเรียบหรูที่มีรูปแบบไทย เสื้อลูกไม้สูงค่าและผ้าชิ้นใหม่หอมมือประณีต
เจ้าบ่าวแต่งชุดสูทงามสง่า แม้ร่างใหญ่ที่ยังอวบๆ เกร็งๆ เพราะเจ็บป่วย
จากอุบัติเหตุทำให้ใส่ชุดหรูแล้วรู้สึกไม่สบาย แต่เพื่อให้ได้ภาพถ่าย
และภาพยนตร์บันทึกวิถีโอทีที่สวยงามจึงต้องจำทน

เขาต้องใช้เก้าอี้เข็นช่วยย่นระยะทางเดิน ต้องมีคนประคอง
อย่างทุลักทุเลและต้องใช้ไม้เท้าช่วยค้ำยัน ร่างสูงใหญ่หนึ่งบิดๆ จมูก
อยู่กับที่ นานๆ จึงจะโยกย้ายสักที

พอเมื่อยก็ทอดกายลงนอนเอาดี้อๆ

เจ้าสาวยิ้มหวานงดงามสดสวย แต่ในใจบวบร้อนรุ่มเหมือนถูก
ไฟสุ่ม ก็เจ้าบ่าวหน้ามดตัวโตของเธอ หัวเราะเสียงดังเหมือนฆ้องแตก
จะพูดจะจาไม่มีจังหวะจะโคน เสียงเขาที่ดังอยู่ข้างหู ทั้งยังมีมือใหญ่
คอยยุ่มยามพัวพันทำให้เธอแทบจะร้องกรี๊ดๆ

พอเธอแกล้งหนีห่าง เขาก็ตะโกนเรียกลั่นห้อง

“ พรรณจ๋า พรรณ... มานี้... มาอยู่ข้างๆ เสก ”

เธอหลั่งน้ำตาอยู่ข้างใน เผ้านึกถึงอ้อมกอดและจุมพิตของชาย
อีกคนที่เพิ่งกอดจูบร่ำลาอาลัยอาวรณ์ สัมผัสและกลิ่นกายของชาย
คนนั้นยังติดอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของเธอ

‘...พรรณกำลังจะแต่งงาน ผมทรมาณใจเหลือเกิน...’

‘...พรรณก็ทรมาณ ไม่อยากให้อะไรเลย...’

‘...เผชิญหน้ามันอย่างกล้าหาญนะจ๊ะ...’

‘...แล้วทศจะไม่รักพรรณน้อยลงหรือคะ...’ เธอถามสิ่งที่เป็นกังวล

‘...ไม่มีวันที่ผมจะรักพรรณน้อยลง ผมกลับจะรักเห็นใจคุณมากขึ้น
ด้วยซ้ำ พรรณอย่าคิดมากเลย คุณทำเพื่อทุกคนและเพื่อเรา ผมจะลืม
ข้อนี้ได้ยังไง...’

ความเป็นจริงที่เขาหนุนให้เธอแต่งงานเพื่อเงิน เป็นสิ่งที่บาดลึก
ในใจ แต่ความรักความหลงทำให้พรรณศรัทธาอดทนแล้ว.....

แม้จะฝันแยมยิ้มอยู่ในท่ามกลางผู้คน แต่บางครั้งสีหน้าท่าทีก็
ฟ้องออกมาจนมีเสียงทักว่า

“ เจ้าสาวเป็นอะไรไปจ๊ะ หน้าตาเหมือนไม่สบาย ”

เธอรีบปรับเปลี่ยนสีหน้า “ เปล่าค่ะ ”

“ เอ เห็นหน้าพรรณดูเศร้าๆ เฟลี่ยๆ นะ ”

“ คงเหนื่อยนะ ” มีเสียงเดาแก้ตัวแทน

“ นั่นซิ แล้วก็ร้อนด้วย เอ นี่แรงแอร์เย็นสุดแล้วหรือยัง
ทำไมถึงร้อนอย่างนี้ ”

“ คนเข้ามาอยู่ในห้องกันเยอะก็ต้องร้อนซิ ”

เจ้าบ่าวกำลังหันไปเจรจารำเรียงอยู่ทางอื่น พ่อไต้ยีนแว่วๆ ก็
หันมาถามว่า “ พรรณร้อนหรือจ๊ะ ” แล้วเขาก็เหลียวซ้ายเหลียวขวา
พอเห็นสภาพโลหะบางวางอยู่ใกล้ก็มีก็ฉวยมาโบกพัดให้ ทำให้เศษขนม
และน้ำที่หกอยู่ในถาด กระจายเปโรละเสื่อผ้าใบหน้าผมเผ้าไปตามๆ กัน
พรรณศรัทธาออกมาอย่างหงุดหงิด แต่ว่าเสียงพิมพ์สมรหัวเราะก๊าก
ช่วยปัดเซ็ดเป็นพัลวัน ทำให้บรรยากาศกลับพลิกเป็นเรื่องตลกขบขัน

พรรณศรัทธา รู้สึกสุดจะทน

พ่อไต้โอกาสก็ลุกหนี ทั้งชายหนุ่มไว้กับน้องสาว ได้พูดคุยกับ
คนนั้นคนนี่ที่แสดงความชื่นชมในตัวเธอทำให้ค่อยรู้สึกดีขึ้นบ้าง

เธอแอบมองดูห่างๆ เห็นสองสหายเข้ากันอย่างกลมกลืน
พิมพ์สมรป้อนอาหารให้ชายหนุ่มแล้วยังช่วยเช็ดปากที่เลอะเทอะ พ่อ
เขาคันล้วงมือเข้าไปเกาใต้เสื่อ เธอก็ช่วยเขาขยับเสื่อออกซ้ำยังช่วยเขาให้
เพื่อที่เขาจะได้เลิกยุกยิกเร็วๆ หากเขาลงนอนเธอก็หาหมอนมาให้หนุน
แล้วปล่อยให้เขาอนอนคุยกับแขกหน้าตาเฉย

ทั้งสองคบกันมานาน บางครั้งทะเลาะถกเถียงแต่แล้วก็ดีกัน

ตามเดิม ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางเสแสร้ง พรรณศจ็อยากเป็นให้ได้แบบนั้น จะได้ไม่ต้องทนฝันทรมาณใจอย่างที่กำลังเป็นอยู่

พิธีส่งตัวไม่ซาบซึ้งตรึงใจเอาเสียเลย ทั้งๆ ที่ผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่ถูกเชื้อเชิญมา ต่างก็ภูมิจำรัสรู้เรื่องราวจังหวะจะโคนไม่มีที่ติ ห้องหอสวยสะอาดไปหมดทุกซอกทุกมุม แสงไฟสีอ่อนเย็นบรรยากาศน่าประทับใจที่สุดหากเธอนึกพิศवासเจ้าบ่าวที่ “หล่อแต่รูปจวบไม่หอม” คนนี้สักนิด

พอเสร็จพิธีส่งตัว ทุกคนก็ขยับถอยออกไปจากห้อง

“พริ้ม อยู่ก่อนนะ...!” พรรณศจ็ร้อนรนเรียกไว้

อีกฝ่ายร้องว่า “เฮ้ พริ้มจะอยู่ได้ยังไง ส่งตัวแล้ว ในห้องก็ต้องมีแต่เจ้าบ่าวเจ้าสาวเท่านั้นซิ ”

“น่าน พริ้มพูดถูก ” พ่อตัวดียิ้มร้ายขยิบขยิบตาให้

พิมพ์สมร แยกเขี้ยวให้ แล้วขยับตามคนอื่นๆ เจ้าสาวแสนสวยตามมาย้อยุดจุดแขน

“อยู่ด้วยกันน่า พริ้ม เผื่อคุณเสกต้องการอะไรจะได้ช่วยกัน ”

“ เอ๊ พี่พรรณนี่ อะไรที่คุณเสกต้องการตอนนี้ไม่เกี่ยวกับพริ้มนะไปๆ ” เธอแคะมือผลักใส่พี่สาว “ ไว้ถ้าคุณเสกจะเป็นจะตายแล้วค่อยเรียกพริ้ม ”

“ ไซ้ๆ ถ้าเสกหัวใจวายหายใจไม่ออก พริ้มค่อยเข้ามาแม่ทุแม่ผายปอดก็แล้วกัน ” เขาปล่อยมุกขำแล้วหัวเราะดังกลิ้งอยู่คนเดียว

สองพี่น้องทำสีหน้าไม่นึกขำด้วย

“ ขอคุณพระคุณเจ้าโปรดคุ้มครองพี่พรรณด้วย ” พิมพ์สมรพูดอย่างอิดหนาระอาใจก่อนจะผลุบหายออกไปจากห้อง

พรรณศจ็ จำต้องหันมาหาเจ้าบ่าวที่ไม่มีปัญญาลุกขึ้นจากที่นั่งที่ถูกคนอื่นจัดให้ด้วยความรู้สึกอึดอัดใจ ใบหน้าสะอ้านคมเข้ม หล่อเหลาไร้ที่ติ แต่สีหน้าไร้สง่าราศรี รอยยิ้มเหมือนเด็กที่มาอยู่บนใบหน้าของหนุ่มใหญ่ทำให้เธอรู้สึกพิพิทพิพวนชอบกล

แล้วเธอจะทำยังไงกับเขาดี

“ พรรณจำ มหาเสกมี ”

“ เอ่อ... คุณเสกต้องทานยาก่อนนะคะ ”

“ ประเดี๋ยวค่อยทานยากก็ได้ ตอนนี่เสกอยากทานอย่างอื่น ”

ดูเถอะ จะพูดจะจาช่างหาเสน่ห์ไม่ได้เอาซะเลย

“ ไม่ได้ค่ะ คุณเสกต้องทานยาก่อน แต่งงานแล้วคุณเสกต้องทำตัวดีๆ ไม่อย่างนั้นถ้าไม่สบายไป คุณแม่จะมาตำหนิพรรณได้ ”

“ ก็ได้ แต่ว่าถ้าทานยาแล้วพรรณต้องตามใจเสกทุกอย่างนะ ”

“ แหม... พูดอะไรก็ไม่รู้.....”

เธอมือไม้สั่นขณะจัดยาให้เขาแล้วหยิบยานอนหลับอย่างแรงปกลงไปด้วย ผืนยิ้มหวานยกมาป้อนให้ ชายหนุ่มตั้งอกตั้งใจกลืนยาตามด้วยการดื่มน้ำเอือกๆ จนหมดแก้วแล้วยังอ้าปากแลบลิ้นอวด

“ เห็นไหมว่ากลืนหมดแล้ว ”

ไม่เห็นจะน่ารักสักนิด...! “ ค่ะ ดีมาก.....”

“ ถอดเสื้อผ้านกันเถอะ ”

เขาสลัดเสื้อนอกออก ถึงเธอจะไม่ชอบใจแต่ก็จำเป็นต้องช่วยก็จะให้เขาหลับทั้งที่ยังสวมใส่เสื้อผ้าเต็มที่ได้ยังไง พรุ้งนี้คุณสุขสันต์คงซักฟอกเธอจนชายหน้าไปทั่ว

เธอปลดเนคไทให้ มือเขายุ่มย่ามจะถอดเสื้อเธอ

“ เดี่ยวค่ะ ” หญิงสาวปัดป้าย ผืนยิ้มทั้งๆ ที่อยากจะร้องกรี๊ดๆ เต็มที่

แผ่นอกหน้าที่มีไรขนอ่อนประปรายยังมีผ้าก๊อชปิดแผลที่ยังไม่แห้งสนิทตรงนั้นตรงนี้ ผ้าปิดแผลที่หลุดเลื่อนเผยออกเผยรอยเลือดซึมทำให้เธอตกอกตกใจ

“ ตายจริง ทำไมยังมีเลือดซึมแบบนี้ ”

“ เสกคั่นก็เลยเกา ช่างมันเหอะ ” เขาจะดึงเธอลงนอนให้ได้

“ ไม่ได้หรอกค่ะ พรรณเรียกพยาบาลมาทำแผลให้ก่อนดีกว่า ”

“ ไม่เอา ”

ดิงๆ ผลักๆ กันอยู่เป็นครู่ แล้วร่างบางก็แพ้แรงคนร่างใหญ่ ถูกดึงมากอดรัดไว้ เขาพลิกร่างขึ้นทับทำให้เธออึดอัดอับจนจมุกโด่งๆ ซุกหาแก้มที่พลิกหนีเป็นพัลวัน

จูบของเขาทำให้เธอรู้สึกไม่สบายเป็นที่สุด

เหมือนพระเจ้าช่วยไว้ เขากำลังจูบเธอแต่แล้วก็เงยหน้าอ้าปากหาวเสียงสนั่น

“ ง่วงจัง.....”

แล้วเขาก็ซบหลับตื้อๆ